

Arrest

nr. 65 178 van 27 juli 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 28 april 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 14 maart 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. WILLEMS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DEN BELEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 29 december 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden, op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Met een beslissing van 14 maart 2011 wordt de aanvraag door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid onontvankelijk verklaard op grond van de volgende motieven :

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.12.2010 werd ingediend door :

O., L.(R.R.: ...)

nationaliteit: Ethiopië

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkene legt een Kebele met vertaling voor. Deze Ethiopische stadskaart kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument, aangezien de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C b1) duidelijk stelt dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat zij zich niet naar de bevoegde ambassade in België zou kunnen begeven om zo de nodige identiteitsdocumenten te bekomen. Het is aan betrokkene om zelf de nodige stappen te ondernemen om deze documenten te bekomen. Aangezien deze aanvraag noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag niet vervuld.

(...)"

2. Ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie op van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang in zoverre verzoekster het haar betekende bevel om het grondgebied te verlaten aanvecht. Evenwel blijkt niet uit het verzoekschrift dat dat het geval is, zodat de exceptie geen grond heeft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel werpt verzoekster de schending op van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Het middel wordt als volgt uiteengezet :

“De aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker werd geweigerd omdat deze niet vergezeld was van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan, zodat de ontvankelijkheidsvoorwaarde niet vervuld was;

Bij de aanvraag van verzoeker waren evenwel talrijke documenten, waaronder een attest van woonst uitgaande van het Stadsbestuur bijgevoegd, alsook talrijke attesten van scholen en werkgevers die de identiteit van verzoeker duidelijk bevestigden;

Het is hierbij duidelijk da de identiteit van verzoeker op zekere basis kon worden vastgesteld en dat er geen enkele reden tot twijfel over zijn identiteit aanwezig kon gesteld worden;

Niettemin verkiest verweester een zeer rigide en strakke houding aan te nemen, en besluit ze toch tot de onontvankelijkheid ondanks alle bijgebrachte stukken;

Op deze wijze wordt de aanvraag niet eens ten gronde onderzocht;

Er wordt vooreerst verwezen naar de twee beslissingen welke werden genomen in het kader van eerdere asielaanvragen van verzoekster;

Hieruit blijkt evenwel enkel dat men vanuit het CGVS geen geloof wilde hechten aan het vluchtrelaas van verzoekster;

Echter blijkt nergens uit dat in het kader van de asielpcedures ook de identiteit van verzoekster in twijfel zou zijn getrokken, quod non;

Met andere woorden heeft men noch vanuit de Dienst Vreemdelingenzaken, noch vanuit het CGVS en noch van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ooit enige twijfel geuit omtrent de identiteit van verzoekster, waarbij men integendeel steeds heeft aangenomen dat zij werkelijk de persoon is welke zij stelt te zijn;

Thans wordt dan ook geheel foutief op basis van deze vorige beslissingen de identiteit van verzoekster onvoldoende zou zijn vastgesteld;

Wat er ook van zei, verzoekster heeft haar land hals over kop dienen te ontvluchten, om de hierboven vermelde redenen, en was hijgevolg niet in de mogelijkheid om alle noodzakelijke documenten mee te nemen;

Gelet op de door haar ontwikkelde politieke activiteiten was het verdere evenmin mogelijk om zich op een andere wijze alsnog in het bezit te (laten) stellen van deze documenten, zodat verzoekster zich dan ook beroept op de vrijstellingsmogelijkheid zoals voorzien in artikel 9ter, §3 van de Vreemdelingenwet; Met betrekking tot het bij brengen van de identiteitsdocumenten kan verder gewezen worden op het arrest van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009 (arrest nr. 193/2009);

Dit had weliswaar betrekking op een onderzoek tussen een mogelijke ongelijkheid tussen de voorwaarden voor een medische regularisatie en de voorwaarden voor de subsidiaire bescherming, doch de overwegingen van het Grondwettelijk Hof aangaande de identiteitsdocumenten kunnen volledig en naar analogie gehanteerd worden in onderhavige aangelegenheid;

Het Grondwettelijk Hof stelde vooreerst dat het niet onredelijk is te eisen dat de betrokkene zijn identiteit kan aantonen; (overweging B.5.2.)

Doch stelde het Grondwettelijk Hof dat gelet op die doelstellingen als bewijs van identiteit van de betrokkene elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld volstaat;

Een identiteitsdocument dient niet te worden voorgelegd indien de identiteit op een andere wijze kan worden aangetoond; (overweging B.5.3.)

Vervolgens stelde het Grondwettelijk Hof: “De in het geding zijnde bepaling gaat bijgevolg, door te eisen dat die persoon beschikt over een identiteitsdocument, verder dan het noodzakelijk is om de identiteit en de nationaliteit van de aanvragers te bepalen, vermits het mogelijk is, ..., de identiteit van die personen vast te stellen zonder te eisen dat zij beschikken over een identiteitsdocument.”;

Zoals hoger gesteld oordeelde het Grondwettelijk Hof over het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, doch een eenvoudige lezing van deze Wet en van artikel 9bis laat toe op te merken dat de vereiste van een identiteitsdocument op dezelfde wijze wordt omschreven, en dezelfde doelstelling en finaliteit beoogd;

In onderhavig geval blijkt overduidelijk dat de identiteit van verzoekers op onomstotelijke wijze kon worden vastgesteld op basis van de stukken welke bij hun aanvraag werden gevoegd;

Ten onrechte werd bij gevolg besloten tot de onontvankelijkheid, zodat de thans bestreden beslissing dient te worden vernietigd, minstens geschorst, en zulks op basis van de schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet;

Voor wat betreft de gegrondheid van de aanvraag van verzoekers, waarover dus nog geen uitspraak werd gedaan, verwijzen verzoekers voor de volledigheid naar de inhoud van hun oorspronkelijke aanvraag om machtiging tot verblijf, zoals ingediend via de diensten van het Stadsbestuur op 29 december 2010;”

3.2. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht geschonden acht, gezien in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.3. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoot.(...)”

3.4. In casu wordt verzoeksters aanvraag onontvankelijk verklaard aangezien de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde dat *“De aanvraag (...) niet vergezeld (ging) van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006”.*

3.5. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat het de bedoeling van de wetgever is dat een vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn identiteit “aantoont” (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 12). De wetgever heeft duidelijk aangegeven dat “een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is” en dat bij gebreke aan een dergelijk document de identiteit onzeker is en bijgevolg de aanvraag om machtiging tot verblijf “niet anders dan onontvankelijk (kan) verklaard worden” (Parl.St., Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33).

Daarnaast wordt in de memorie van toelichting ook nog het volgende gesteld aangaande artikel 9bis van de Vreemdelingenwet:

“De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgesteld reistitel onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren.” (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 33).”

3.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster, luidens de inventaris van de bij haar aanvraag om verblijfsmachtiging gevoegde stukken een “Ethiopisch paspoort met vertaling” neerlegde. Uit de vertaling blijkt het inderdaad, zoals de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt, een Kebele betreft, een Ethiopische stadskaart, zonder meer. Waar verzoekster stelt dat bij haar aanvraag talrijke documenten werden gevoegd, waaronder een attest van woonst, alsook talrijke attesten van scholen en werkgevers die haar identiteit duidelijk bevestigen, dient erop gewezen dat het gaat over een document houdende overname van het inburgeringscontract, een certificaat van de opleiding Nederlands tweede taal, een deelcertificaat van de modules NT 2 Breakthrough van het Provinciaal Centrum voor volwassenenonderwijs Meetjesland, een addendum bij het inburgeringscontract en een verslag van de politiezone Leuven waarin staat vermeld dat verzoekster niet kon worden aangetroffen op haar adres, dat ze er nog woont maar zelden thuiskomt en dat ze niet ingaat op “onze uitnodiging”. Verzoekster kan bezwaarlijk staande houden dat deze documenten, die weliswaar haar naam vermelden, als gelijkwaardig aan een identiteitsdocument zoals dat is bedoeld door de wetgever moeten worden beschouwd.

3.7. Verzoekster betoogt dat haar identiteit op zekere basis en zonder reden tot twijfel kon worden vastgesteld en dat geen enkele instantie in het kader van haar asielprocedures haar identiteit in twijfel heeft getrokken zodat de verwerende partij uitgaat van een te rigide houding omtrent de interpretatie van een “*identiteitsdocument*”. Zij kan hierin evenwel niet worden gevolgd: zoals hierboven reeds werd vermeld, is in de memorie van toelichting zeer duidelijk te lezen dat het de bedoeling is van de wetgever, het bewijs van identiteit van een vreemdeling enkel te aanvaarden op grond van een paspoort of een gelijkgestelde reistitel. Deze interpretatie is daarenboven ook te verantwoorden gelet op het feit dat een vreemdeling die een beroep doet op het gemeenrechtelijke systeem dat vervat is in artikel 9 juncto artikel 2 van de Vreemdelingenwet in regel ook dient te beschikken over een paspoort, waardoor kan gesteld worden dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op gelijkaardige wijze dient toegepast te worden teneinde geen onverantwoorde discriminaties te doen ontstaan. Verzoekster toont geenszins aan dat de verwerende partij kennelijk onredelijk heeft gehandeld, of in strijd met de wettelijke bepalingen. Het gegeven dat haar identiteit nooit eerder in twijfel werd getrokken, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat thans geen stuk voorligt zoals dat is vereist om te kunnen besluiten tot de ontvankelijkheid van de aanvraag.

3.8. Waar verzoekster verwijst naar het arrest van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009 met nr. 193/2009 stelt de Raad vast dat het Grondwettelijk Hof in het voormeld arrest besloot tot het volgende: “*Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet doordat het niet toestaat dat de aanvragers van subsidiaire bescherming die zich beroepen op hun gezondheidstoestand, hun identiteit en hun nationaliteit op een andere manier aantonen dan door het overleggen van een identiteitsdocument.*”

Verzoekster heeft een verblijfsaanvraag ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en niet op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Het Grondwettelijk Hof heeft zich in het arrest van 26 november 2009 niet uitgesproken over de grondwettelijkheid van de ontvankelijkheidsvoorwaarden opgenomen in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Uitgangspunt van het voormeld arrest van het Grondwettelijk Hof vormt de vaststelling dat de artikelen 9ter en 48/4 van de Vreemdelingenwet samen de omzetting vormen, in Belgisch recht, van artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 *“inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming.”* Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vormt geen omzetting van de voormelde richtlijn 2004/83/EG en heeft geen uitstaans met de problematiek van de subsidiaire bescherming en dus kan het arrest nr. 193/2009 van 26 november 2009 van het Grondwettelijk Hof niet op analoge wijze worden toegepast. Verzoeksters argument dat wel degelijk naar analogie naar deze rechtspraak kan worden verwezen omdat dezelfde doelstelling en finaliteit werden beoogd gaat dan ook niet op.

3.9. Verzoekster voert thans, in haar verzoekschrift, voor het eerst aan dat zij niet in de mogelijkheid was om alle documenten mee te nemen, gezien zij halsoverkop is moeten vluchten uit haar land, en dat zij, door haar politieke activiteiten, zich niet op een andere wijze in het bezit kon laten stellen van deze documenten. Zij beroept zich thans op “de vrijstellingsmogelijkheid zoals voorzien in artikel 9ter, § 3 van de Vreemdelingenwet”.

Daargelaten de vaststelling dat verzoekster zich niet op de bedoelde vrijstellingsmogelijkheid kan beroepen nu de onderhavige bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9bis, en niet 9ter van de Vreemdelingenwet, dient erop te worden gewezen dat het de verwerende partij bezwaarlijk ten kwade kan worden geduid geen rekening te hebben gehouden met en niet te hebben gemotiveerd omtrent de gegevens die zij nu aanbrengt met het oog op een eventuele vrijstelling. Bij het beoordelen van de wettigheid van een bestuurshandeling kan immers slechts rekening worden gehouden met die gegevens die aan de verwerende partij ter kennis waren gebracht op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. In de mate overigens dat verzoekster de Raad door middel van deze argumentatie uitnodigt zelf de ontvankelijkheid –en zelfs de gegrondheid- van de aanvraag te gaan beoordelen, dient erop gewezen dat de Raad daartoe niet bevoegd is, nu hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht kan uitoefenen op de bestreden beslissing (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94).

3.10. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk, gelet op het feit dat de wetgever duidelijk aangegeven heeft dat *“een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is”*, en dat zij ter gelegenheid van haar aanvraag zich niet heeft beroepen op een mogelijke vrijstelling, dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid beschikt krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt geen miskennis van deze bepaling in hoofde van de verwerende partij aangetoond. Het enig middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juli tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS